

душевление. Лицето му сияе отъ радостъ, ако го слушаме и не го прѣкъсваме, кога говори.

Една зимна нощъ, дѣдо Петъръ бѣше особено радостенъ. Разправяше ни какъ, на Шипка, сж разбили турската армия и какъ сж я прѣслѣдвали. У дѣдо Петрови бѣше и стария учителъ Христо. Ние всички слушахме съ голѣмо внимание. Тъкмо въ това врѣме, отъ хижата на дѣдо Петъръ, се дочуваше гласъ: Бухъ! Бухъ! Бухъ! Дѣдо Петъръ изтърпна и веднага спрѣ разговора, като извика жално: „Женоо, това не е на добро: — Бухалъ буха на хижата ни! — Еленоо, тебе казвамъ, тебе, хижата ще ни опустѣе! Ще умрѣ нѣкой отъ насъ, жено, или пкъ и двама ще отидемъ въ вѣчността! — Чу ли, Елено? — Бухалъ не буха за друго! Това хубаво помни!“ Баба Елена отъ страхъ не проговори нищо, а всичко казано, отъ дѣдо Петъръ, повѣрва напълно.

Стариятъ учителъ, Христо, като видѣ какъвъ страхъ облада дѣдо Петъръ и баба Елена, рече: „Не е истина, дѣдо Петре, че когато буха бухалъ на нѣкоя кжца, кжщата щѣла да опустѣе. Прѣди 30 години буха бухалъ на Маринковата кжца, на тѣхъ нищо не стана. Маринкови отъ тогава, слава Богу, забогатѣха и навѣдиха доста здрава челядъ. Сжщо буха бухалъ и на хижата на Първанови, но какво стана и на тѣхъ? — Нищо! — И тѣ станаха: богати, па сж и всичкитѣ добри и здрави“.

Обадихъ се и азъ и казахъ: „Голѣмо заблуждение е да се вѣрва, когато буха бухалъ на нѣкоя кжца, кжщата запустѣва! Това абсолютно не е вѣрно!“

Поразслаби се баба Елена отъ нашитѣ думи и рече: „Дай Боже, дай Боже да е лъжа!“

Слѣдъ малко бухълътъ пакъ забуха на дѣдо Петровата хижа: Бухъ! — Бухъ! — Бухъ!

Гр. Враца.

Хр. Николчовъ.